

Законодавчі засади організації запобігання корупції в Україні.

1. Міжнародні нормативні акти, які ратифіковані в Україні.

До таких нормативних актів відносяться:

- Конвенція ООН проти корупції, підписана від імені України 11.12.2003 в м. Меріда (Мексиканські Сполучені Штати) та ратифікована згідно із Законом України від 18.10.2006 № 251-V.

- Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією, підписана від імені України 27.01.1999 в м. Страсбурзі та ратифікована згідно із Законом України від 18.10.2006 № 252-V.

- Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією, підписана від імені України 04.11.1999 в м. Страсбурзі та ратифікована згідно із Законом України від 16.03.2005 № 2476-IV.

- Модельний кодекс поведінки державних службовців країн Ради Європи (схвалено Рекомендацією Кабінету Міністрів Ради Європи Європейським країнам "Про кодекси поведінки для державних службовців.", травень 2000 р., № R (2000)10).

2. Закони України:

- «Про запобігання корупції» (від 14.10.2014 № 1700-VII).

- «Про національне антикорупційне бюро України» (від 14.10.2014 № 1698-VII).

- «Про Вищий антикорупційний суд» (від 07.06.2018 № 2447-VIII).

- Кодекс України про адміністративні правопорушення (Глава 13-А «Адміністративні правопорушення, пов'язані з корупцією»).

- «Про національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» (від 10.10.2015 №772-8).

- «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки» (від 14.10.14 №1699-7).

3. Укази Президента України.

Перший Закон України, який стосувався протидії цьому негативному явищу був прийнятий ще 5 жовтня 1995 року під назвою «Про боротьбу з корупцією». Він проіснував досить тривалий термін, але на жаль, здійснювані в державі та суспільстві заходи не привели до відчутних позитивних результатів у справі протидії корупції. Причин тому багато - як об'єктивних, так і суб'єктивних. Одна з них полягає у тому, що протягом існування України як незалежної держави антикорупційні процеси не мали належного наукового забезпечення. Власне, на сьогодні проблему протидії корупції визначають три аспекти, співіснування яких є досить парадоксальним фактом: по-перше, вона є надзвичайно актуальною для соціального життя загалом і для юридичної науки і практики зокрема, що визнається і підкреслюється усіма; по-друге, про неї надзвичайно багато говорять політики, журналісти, інші категорії громадян; по-третє, при цьому вона характеризується низьким рівнем наукового дослідження.

Завдання протидії корупції в Україні розглядається як загальнодержавний пріоритет. У зв'язку з цим, в останні роки в Україні у сфері запобігання корупції зроблено (продекларовано) досить багато - прийнято спеціальний антикорупційний закон та низку інших законодавчих актів антикорупційного спрямування, схвалено Стратегію подолання корупції, на політичному рівні проголошено курс на посилення протидії цьому злу, запроваджено систематичне проведення на найвищому рівні організаційних заходів за участю керівників правоохоронних та інших державних органів, присвячених питанням протидії корупції тощо.

**Фахівець з питань запобігання
та виявлення корупції**

М.А.Пирха